

1932 odmítnuto jako opožděné, avšak, jak správně stěžovatelka sama v dovolacím rekursu uvádí, pro otázku povolení exekuce rozhodující byl stav v době, kdy exekuční návrh došel, tedy stav dne 23. listopadu 1932, a v tento den bylo proti rozsudku exekuční titul tvořícímu podáno odvolání, nebyl tedy rozsudek pravoplatný. Rozsudek nebyl pravoplatný ani v den povolení exekuce prvním soudem, dne 8. prosince 1932, neboť v tento den nebylo ještě **p r a v o p l a t n ě** odvolání odmítnuto, ana rekursní lhůta proti odmítacímu usnesení ze dne 24. listopadu 1932 ještě neuplynula. I když tedy má stěžovatelka pravdu v tom, že rekurs proti odmítacímu usnesení nebyl podán dávno před povolením exekuce, jak nesprávně uvádí rekursní soud, jest přes to napadené usnesení správné z toho důvodu, že v době povolení exekuce, t. j. 2. prosince 1932, rozsudek, podle něhož o exekuci k vydobytí pohledávky vymáhající věřitelky bylo žádáno, nebyl ještě pravoplatný, ano nebylo ještě pravoplatně rozhodnuto o odmítnutí odvolání proti rozsudku. Nebylo proto ani třeba připomínati (jak učinil rekursní soud), že rekursu povinného bylo usnesením ze dne 13. února 1933 vyhověno a odvolání jako včasné podané přijato na soud, neboť rozhodný pro povolení exekuce byl **s t a v v d o b ě p o d á n í n á v r h u n a p o v o l e n í e x e k u c e**, a již podle tohoto stavu ze dne 23. listopadu 1932 bylo návrh zamítnouti, poněvadž rozsudek dosud nebyl pravoplatný, ano proti němu bylo podáno odvolání, o jehož včasném podání dotud s konečnou platností nebylo rozhodnuto.

Čís. 12598.

- Povinnost otce, pečovati o výživu dětí podle § 141 obč. zák., končí, jakmile se děti mohou samy vyživovati. Ale tato otcova povinnost, tkvící v rodinném poměru, nezaniká tím konečně, nýbrž oživne, jakmile dítě, které se již samo mohlo vyživovati, na dále tak učiniti s to není. Povinnost otce (matky) hraditi výlohy na zletilého syna ošetřovaného v nemocnici.

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv I 2060/31.)

Český zemský fond domáhal se na žalované náhrady nákladu, jež vynaložil na nemocniční ošetřování syna žalované Františka K-a. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Nesporno, že František K. je zletilý, poněvadž se narodil dne 16. února 1902, že byl ošetřován na lues II ve všeobecné veř. nemocnici v Ch. od 10. prosince 1928 do 8. ledna 1929, že ošetřování to bylo vzhledem k povaze nemoci nutným a že náklady žalující straně tím vzešlé činí 548 Kč. Prvý soudce nepochybuje o tom, že by výlohy ty spadaly pod pojem vyživovací povinnosti podle §§ 141, 143 obč. zák., má však za to, že povinnost tato zaniká, třebas by dítě nebylo zletilým, jakmile se dítě stane způsobilým samo se živiti a že obživne jen nanejvýše v případě, kdyby se dítě beze své

viny stalo k výdělku buď úplně neb aspoň do té míry nezpůsobilým, že by výdělek k jeho výživě nestačil. Takový případ prý však nenastal, poněvadž František K. nepozbyl místa poštovního akcesisty a s tím spojeného zaopatření beze své viny, nýbrž naopak přímo a jen svým zaviněním a není prý proto žalovaná matka povinna o jeho výživu se starati a tudíž ani zažalované výlohy proti ní podle §§ 141, 143, 1042 obč. zák. uplatňované platiti. Že František K. není sám s to výlohy zaplatiti, zřejmo z okolnosti, že žalovaná sama doznává, že její syn František K. zaopatření pozbyl a patrně to z toho, že se žalující strana podle zemského zákona ze dne 31. března 1888, čís. 19 z. zák. domáhá s poukazem na předpis § 141 a 143 obč. zák. placení na žalované pořadem práva. Námitka, že žalovaná není s to platiti, nebo že František K. v době ošetřování v nemocnici nebyl nemajetný, ani žalovanou stranou činěna nebyla. Z toho zřejmo, že František K. byl tehdy nemajetný. Podle toho měla žalovaná podle § 143 obč. zák. náklad na ošetřování syna Františka v nemocnici učiniti sama a, jelikož jej učinil za ni žalující fond, jest tento podle § 1042 obč. zák. oprávněn žádati náhradu, neboť ošetřovací náklady v nemocnici jest povinen hraditi především ošetřovaný, je-li nemajetný, musí tak učiniti jeho příbuzní schopní placení a jest povinnost tuto posuzovati podle ustanovení obč. zák. (§ 141—143 a 154 obč. zák., § 11 zák. zem. čís. 19/1888). Podle toho okolnost, jakým způsobem ošetřovanec, třeba zletilý, svého zaopatření pozbyl, jest zcela nerozhodná a rozhodným jen, zda František K. v době ošetřování v nemocnici byl nemajetný, o čemž již, hledě k přednesu žalované, spor býti nemůže.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené jen o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., vytýká napadenému rozsudku, že mylně vykládá ustanovení § 141 obč. zák., ale činí tak neprávem. Povinnost otcova, pečovati o výživu dětí podle § 141 obč. zák., končí, jakmile se děti samy mohou vyživovati. Ale tato otcova povinnost, tkvící v rodinném poměru, nezaniká tím konečně, nýbrž oživne, jakmile dítě, které se již samo mohlo vyživovati, na dále tak učiniti s to není. Opačné mínění hájené dovoláním, neplyne z doslovu zákona, nelze je však opřít ani o smysl a účel zákona, jímž jest, že o děti, jež se nemohou samy vyživovati, musí se starati rodiče (§§ 141, 143 obč. zák.), právě tak, jako jest se starati dětem o ně, upadnou-li v nouzi (§ 154 obč. zák.), při čemž jest lhostejno, kdy a za jakých okolností se tak stalo (srovnej také sb. n. s. čís. 9729).

Čís. 12599.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Předpisu § 35 (1) směn. zák. nelze použiti, zaplatila-li směnku třetí osoba, jež nebyla směnečnou dlužnicí.